

κακό του έγρασε το λογικό του. Ο νους του θύλωσε, σπρώχθηκε νομιάς και έκανε να χυτίσει τόν άρραίοκο μνηστήρα.

Αλλά πριν προφτάση να τόν χυτίσει, τόν άρραξαν οι συγγενείς εκείνου και τον πέταξαν έξω από την πόρτα. Έκτοτε δέν ξαναείδε την Τζούλια, παρά μιά μόνη φορά στην έλλησρία, όπου τραγουδούσε εκείνη σ' ένα θρατικό και ό "Ορμάν, διαήθινε την όρχήστρα.

"Ήταν καθισμένη, διηγείται ό "Ορμάν, στη σκιά τού άρμονίου και μόλις την έβλεπα. Δέν έμάντανα παρά μόνον την λάμψη των ματιών της. Μά κάθε φορά που άνηχούσε ή φωνή της, μου φαινότανε ότι ήμουν άκόμη καθισμένος κοντά της, στην χαμηλή σάλα της οικογένειας Μάρκ, και ότι μετά τό μάθημα, θα μου έλεγε όπως τότε, με ένα παιδικό χαμόγελο, ένα άθωο χαμόγελο μικρού κοριτσιού: «Είστε εύχαριστημένος μαζί μου, κύριε "Ορμάν;...»

Με την μουσική, με την ποίηση, με την μυθιστοριογραφία πέρασε ό "Ορμάν και την υπόλοιπη ζωή του Μά στά βάθη της ψυχής του ήθησαν άνοιχτή πάντα μιά ματωμένη πληγή. Ήταν ή άνάμνηση της άμυγλης άγής του. Για να ξεχάσει την Τζούλια έσούχαζε στις ταβέρνες. Μά ήμπε στο κρασί εύρισκε πάντα τη λήθη που έποθοίσε.

Τά τελευταία του χρόνια ήθησαν όδυνηρότατα. Μιά προϊήσα παράλιση; ένέκρωσε αγά-αγά όλα τά μέλη του και δέν άφικε άπειραγο τό παρά μόνο τόν νου του. Μήνες δλόζιχρου έμεινε καρφωμένος τό κρεβάτι. "Εμοιάσε με μικρό παιδί που τό φασκισουν και που τό ταϊζουν. Τίποτε δέν μπορούσε να κάνει μόνος του. Μόνον τά χέρια του δέν είχαν παραλύνει. και ό δυστυχισμένος συγγραφέας τά χρησιμοποιούσε άκόμη για να γράφει. Παν' όλα τά βασάνα του ώπλοστο ή ψυχή του ήταν γαλήνια. Τόσο γαλήνια ώστε λίγο πριν πελάινε έχοντας μήδα ότι ή Τζούλια ήταν γρηγο πειά και δυστυχισμένη, βρήκε την δύναμη να γράψη σ' ένα φίλο του, τό θανισιού αυτό γράμμα:

"Αν ποτέ ίδης την Τζούλια Μάρκ και άν νομίσης ότι μπορείς άκόμη να της μιλήσης για μένα, διάλεξε μιά στιγμή που κάποια άχτίνα τού ήλιου θα λάμψη και πές της τότε ότι δέν αγάπησα στη ζωή μου, παρά μόνον αϊτήν, ότι ή ψυχή μου θα την αγαπάει αϊώνια και ότι έλπίζω μιά μέρα να ένωθούμε σ' έναν άλλο κόσμο, όπου δέν θα την άγκαλιάσουν πειά τά έφημερα από σάκεα χέρια μου, μά τά άπια χέρια της ψυχής μου!"

"Αγατούσε βαθειά, αγαπούσε άληθινά ό "Ορμάν. Ήταν άνθρωπος που ός την τελευταία του πνοή, διατηρούσε ζωηρόν μέσα του τόν μοναδικό έρωτα της ζωής του. Τόν έρωτα για την Τζούλια...

ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ... ΑΙΣΧΡΟΚΡΑΕΙΑ

ΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΣΟΦΟΥ

Ο άρχαίος φιλόσοφος Θαλής ό Μιλήσιος, γινόταν πολύ πρακτικός άνθρωπος όσάκις ή θέλε. Τόν άποροφούσε βέβαια ή Ίδέα, αλλά δέν παραμελούσε και την ύλη. "Όταν ήταν νέος άκόμη, τόν έδερναν άγριες φτώχειες, πράγμα για τό όποίο τόν έχλευζαν οι συμπολίτες του. Φουρισμένος τότε ό Θαλής αποφάσισε να γίνη πλούσιος. "Επειδή όμως στη μακαριόμενη εκείνη έποχή δέν ήτοχαν χρηματοπρία για να παίζη με τά «παιό», ή με τά «κάτω», έξεμεταλλεύθη τό... πνεύμα του. Δυνατός άστρολόγος, όπως ήταν, προσέδε από τό χειμώνα ότι κατά τό ερχόμενο καλοκαίρι ή έληξ της Μιλήτου και της Χίου θα έφερναν άφθονότατο καρπό.

Προαγόρας λοιπόν τόν καρπό αυτό από τό χειμώνα σε πολύ χαμηλές τιμές και όταν ήθε ή έποχή της συγκομιδής, ή όποία δέ διέφνεσε την πρόβλεψη του, ό Θαλής βρόθεσε πάμπλουτος. Την παύληλη χρονιά συνεμάχησε μαζύ του και ό δάκος, ό όποιος κατέστρεψε έντελώς τόν έλαιόκαρπο. Ο Θαλής είχε κολοσοιαία άκόμη περισεύματα από την προηγούμενη συγκομιδή. Και επειδή τότε δέν ήτοχαν ούτε διατιμήσεις, ούτε αισχροδικαία, δέν είχε δέ και κανένα άνταγωνιστή, πουλίσε τις έληξ του όσο-όσο, είτε λιανικάς είτε χοιριάκις και μέσα σε έλάωστο χρονικό διάστημα είχε γίνει βαθύπλουτος.

Αυτό, όπως έλεγε, τό έκαμε για ν' άποδείξη στους συμπολίτες του ότι ένας άνθρωπος τού πνεύματος μπορεί όταν θέλη να γίνη και πλούσιος. "Αν θέλωμε όμως τό πιστεύουμε ότι τά έλατήρια τού μεγάλου φιλοσόφου ήσαν τόσο αγνά.

ΚΙΝΕΖΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ο μόρος ποτέ δέν θανιάζει τόσο τόν έαυτό του, όσον όταν διαπράττει καμιά καινούργια κούταράν.

—Τό ήθος των πόργων μετριέται από την σκιά τους—και οι μεγάλοι άνδρες από εκείνους οι όποιοι τους φθονούν.

— "Όταν ό σκύλος ξεκουράζεται τόν ένοχλούν κ' οι φύλλοι άκόμη τους όποίους ώστόσο δέν αισθάνεται καθόλου όταν βρισκεται σε κινήση.

— Οι πλούσιοι βρισκουν συγγενείς και στά πέρατα τού κόσμου. Οι φτωχοί δέν βρισκουν συγγενείς ούτε και σ' αυτήν άκόμη την οικογένειά τους.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΑΣ

Ο ΓΕΝΝΑΙΟΤΑΤΟΣ ΠΠΟΤΗΣ ΒΙΝΙΟΖΟ ΣΤΗ ΧΙΟ

"Η έκρατεία τού Γενουσιού ίππότη Σίμονος Βινιόζο κατά της Χίου. Η ήρωική στάσι των κατοίκων. Τό ένδιαφέρον τού ίππότη για τούς Χιώτες. Η διαταγές του. Πώς διατάζε να διαπομπευθ' σ' ελη τη Χίο ό γυιός του, γιατί έτόλμησε ν' άρπάξη ένα σταφύλι!

"Ήταν κατά την έποχή που ή μεγάλη αυτοκρατορία τού Βυζαντίου, ύστερα από άμέτρητες βαρβαρικές έπιδείσεις και εισβολές και άτελείωτες έσωτερικές παραγές, κατέρευε πειά όριστικά και άνεπανώρθωτα. Τότε άρχισαν έναντιόν της και ή έπιδρομή των Ένωτών, τών Γενουσιών και των άλλων Φράγκων, οι όποιοι άνενόχλητοι μοιράζονταν μεταξύ τους τις Έλληνικές χώρες, πουλιν μείνει άπροστάτευτες έντελώς από τό κέντρο. "Ετσι κατά τό 1346 ό Γενουσιός ίππότης Σίμων Βινιόζο, ένας από τούς πιο γενναίους και τούς πιο λαοφιλείς ίππότες της έποχής του, έξεστράτευσε με 29 πλοία κατά της Χίου, πριν να προφτάσουν και την καταλάβουν οι Ένετοί, οι όποιοι έπίσης την έποφθαλιμούσαν για τόν πλούτο της και τό άείολογο έμπόριο της.

Μόλις ό ίππότης Βινιόζο άρραξε με τό στόλο του στό λιμάνι της Χίου, έστειλε προς τούς άρχοντες τού νησιού μιά προκήρυξη, στην όποία τούς έλεγε τά έξή:

«Οί Ένετοί άπειλούν να καταλάβουν τη Χίο. Παρά τις συνθήκες που έχουν υπογράψει με τό Βυζάντιο, έχουν στείλει κρυφά στόλο με τό σκοπό να την κινεώσουν. Η Γένονα, ή όποία δέ μπορούσε ν' άνεχθή μιά τέτοια προσβολή, με διάταξε να πομπεύσω μ' ένα μέρος τού στόλου, να βροβισθώ στη Χίο και να την προστατεύσω έναντιόν κάθε προσβολής. Είμαι πρόθυμος άν θέλετε να στείλω δικό μου άνθρωπο, στην Κωνταντινούπολη στην Αυτοκράτειρα "Αννα, για να δώση τη σνγκατάθεση της. Σας παρακαλώ ν' άφήσετε τό στρατό μου ν' άποβισθαι ή εληνική, γιατί άν' άντισταθίτη, είμαι άπορασιμένος να παραδώσω τό νησί στη φρονία και στό σίδηρο.»

Ο φρούραρχος όμως της Χίου και οι προϊχοντες, κακομεταχειρίστηκαν τούς πρέσβεις τού Βινιόζου, και τούς έστειλαν πάλι στον άρχιγό τους με την υπερήφανη άπάντησή ότι «δέν έχουν καμιά άνάγκη από τη βοήθειά του, και ότι καλά θα κάνει ν' αφήση άμέσως τό νησί, να φύγη και να φροντίση να φαινεται μαλακός και φιλόανθρωπος μονάγα σε εκείνους, που έχουν άνάγκη από φιλανθρωπία και προστασία όχι όμως και στους Έλληνας». Η άπάντη ή αυτή, έξέφρασε τρομερά τό Βινιόζο. "Ετσι την άλλη μέρα ό Γενουσιός ίππότης διατάξε την άποβίβαση τού στρατού του και άρχισε να πομπεύη από παντού τά φρούρα, που είχαν καταλάβει οι Χιώτες, άποφασισμένοι ν' άντισταθούν μέχρι θανάτου. Η πολιορκία όμως μέ την ήμέρα στένευε και τέλος οι Χιώτες μετά γενναιοτάτη άμυνα, και την όποία ό Βινιόζο έχασε άρετό από τό στρατό του.

Μετά την νίκη του και την κατάληψη της Χίου, ό νικητής γενναίοςφρος, όπως ήταν, δέν επαγματιοποίησε τη φροβη άπειλή του. "Αντιθέτως έξέδωσε αυστηρότατες διαταγές προς τό στρατό του σχετικά με την συμπεριφορά τούς προς τούς κατοίκους, προς τούς όποίους τούς συνιστούσε να φέρουνται σάν πραγματικοί γενναίο ίππότες.

Σε μιά από τις διαταγές του αυτές ό ίππότης Βινιόζο μεταξύ άλλων έλεγε ότι «έκείνους που θα τολμούσε και ένα σταφύλι νάρπξη θα μαστιγώνουνται ός δούλοι».

Οι στρατιώτες του, που έγνωρίζαν τη δικαιοσύνη τού Βινιόζου και τά αισθήματα τού άπέναντι των άδυνάτων, χάριν των όποιων μπορούσε και την ίδια του ζωή άκόμη να θυσιάση, έτήρησαν τις διαταγές τού άρχηγού τους κατά γράμμα. Μονάχα ό γυιός τού γενναίου ίππότη παραξενεύοντα, πώς μπορούσε να θεωρητή έλλημια για ένα Γενουσιό στρατιώτη, τό να κόψη ένα σταφύλι από ένα Χιώτικο άμπελί και να τό φάη. Χωρίς να λογαριάση καθόλου τη διαταγή τού πατέρα του, την άλλη μέρα έκοψε ένα σταφύλι, και τό έτρωγε μπροστά σ' όλους τούς στρατιώτες. Μόλις τό έβλεθε ό Βινιόζο έγινε τρελλός από θυμό και παρά τις θερμότατες παρακλήσεις των προηόντων της Χίου και των έπιτελών τού διατέα και παρουσίασαν μπροστά τόν παραβάτη της διαταγής. "Αφού τόν έρόρασε, διατέα και τόν έδερσαν πισθάγκωνα και τόν περιέφεραν για να τόν διαπομπεύσουν σ' όλους τούς δρόμους της πόλεως, ενώ σε κάθε βήμα τόν μαστιγώνουν άγρια. "Εμπρός από τη θλιβερή αυτή πομπή προχωρούσε ένας κήρυκας, ό όποιος εφώνάζε:

— "Ετσι τιμωρόνται εκείνοι που κλέφτουν τά πράγματα ενός φιλικού λαού!

"Αλλά ό ίππότης Βινιόζο δέν έμεινε εύχαριστημένος και με την τιμορία αυτή της διαπομπέσεως τού γυιού του. Κ' έκοψε ός άποζημιώση στους προηόντες της Χίου, πεντακόσια δούκάτα, όπως διατεθούν ως προίκια σε μερικά κορίτσια, τά πιο φτωχά τού νησιού.

